

רע"פ 5801/22 - אברהם ללוש נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5801/22

לפני:

כבוד השופט ח' כבוב

המבקש:

אברהם ללוש

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת למתן רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים בעמ"ת 8324-06-22 שניתנה ביום 29.06.2022 על ידי כבוד השופט מ' כדורי

בשם המבקש:

בעצמו

החלטה

בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט מ' כדורי) בעמ"ת 8324-06-22 מיום 29.06.2022, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בירושלים (כב' השופטת' זוכוביצקי-אורי) בהמ"ש 8505-04-22 מיום 08.05.2022.

רקע והליכים קודמים

1. ביום 06.12.2021, בעת שנהג בכביש 1, נעצר המבקש בשולי הדרך על-ידי שוטר. זאת, בגין נהיגה בדרך שאינה עירונית במהירות 140 קמ"ש באופן העולה על המהירות המותרת של 90 קמ"ש, בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: התקנות); וכן בשל נהיגה מעבר לשעות המותרות בחוק, בניגוד לתקנה 168(א)(2) לתקנות (עבירות אלו יכוננו להלן: העבירה הראשונה-העבירה השנייה, בהתאמה).

2. על העבירה הראשונה קיבל המבקש הודעת קנס מסוג ברירת משפט, ואילו על העבירה השנייה קיבל הזמנה לדין. בהודעת הקנס נרשם, כי המועד האחרון להגשת בקשה להישפט חלף הקנס הוא יום 06.03.2022. יוער כבר עתה, כי הבקשה הנוכחית נוגעת אך לעבירה הראשונה. יחד עם זאת, ולצורך שלמות התמונה, תפורט כלל השתלשלות העניינים בעניינו של המבקש.
3. ביום 06.02.2022, הרשיע בית משפט השלום לתעבורה בירושלים (תת"ע 6219-12-21, כב' סגן הנשיא נ' מהנא) את המבקש בעבירה השנייה, וגזר את דינו. זאת, בהתאם לסעיף 240(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ), משהמבקש לא התייצב לדיון בעניינו. בהמשך, ביום 20.03.2022, בוטל פסק דין זה בהסכמת הצדדים, והמבקש הורשע בשנית בהתאם להודאתו ובמסגרת הסדר טיעון בעבירה השנייה. בהתאם לנקבע בהסדר הטיעון, השית בית המשפט על המבקש את העונשים הבאים: קנס בסך 2,000 ש"ח; 3 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים; וחתימה על התחייבות בסך של 2,000 ש"ח.
4. ביום 17.04.2022, הגיש בא-כוח המבקש דאז בקשה להארכת מועד להגיש בקשה להישפט בשל העבירה הראשונה, וזאת, לטענתו, עקב טעות של מזכירתו אשר לא הגישה את הבקשה במועד הנקוב בהודעת הקנס. כן טען בא-כוח המבקש, כי מלכתחילה לא היה מקום לפצל את שני הדוחות שניתנו למבקש, שכן פיצולם מהווה סיכון כפול.
5. ביום 08.05.2022, דחה בית משפט השלום לתעבורה את בקשתו של המבקש, הן על הסף –משלבקשה לא צורף תצהיר, כנדרש; הן לגופה – משהמבקש לא הציג סיבה מוצדקת לאי-התייצבותו, ומשהיעתרות לבקשה אינה נדרשת למניעת עיוות דין. במסגרת זו ציין בית המשפט, כי מחדלו של בא-כוחו אינו מצדיק, כשלעצמו, להיעתר לבקשה. כן דחה בית המשפט את טענת המבקש, לפיה פיצול הדוחות מהווה סיכון כפול, וזאת בנימוק שכל דוח מתייחס לעבירה שונה, אשר בגין כל אחת מהן הוטל על המבקש עונש אחד בלבד.
6. על החלטה זו הגיש המבקש ערעור לבית המשפט המחוזי, אשר נדחה ביום 29.06.2022. במסגרת פסק דינו ציין בית המשפט המחוזי, כי לבקשה להארכת מועד להישפט לא צורף תצהיר; כי לא היה מקום לאחד בין העבירות בדוח אחד ו"לפגוע באפשרות שעמדה למערער [המבקש – ח.כ.] שלא להתייצב לדיון בגין עבירת ברירת המשפט, אלא לשלם את הקנס"; וכי העובדה שנפלה טעות מצידו של המבקש בהגשת בקשתו להישפט בגין העבירה הראשונה אינה מצדיקה להיעתר לבקשתו.
7. המבקש לא השלים עם פסק דינו של בית המשפט המחוזי, ומכאן הבקשה שלפניי.
8. המבקש, שאינו מיוצג בהליך זה, משיג על האופן שבו התנהל בא-כוחו דאז, הן ביחס לעבירה הראשונה, הן ביחס לעבירה השנייה. ככל שניתן להבין, המבקש טוען, כי בקשתו להישפט לא הוגשה בשל טעות של בא-כוחו דאז; וכי סמך על עצתו של האחרון, ובהתאם אליה לא שילם את הקנס שקיבל בגין ביצוע העבירה הראשונה (ומשכך חויב בריבית פיגורים).
- דין והכרעה
9. לאחר עיון בבקשה ובנספחיה, באתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות, וזאת מבלי להידרש לתשובת המשיבה.
10. הלכה היא, כי בקשה למתן רשות ערעור ב"גלגול השלישי" שמורה למקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או בנסיבות המקימות חשש לעיוות דין, או אי צדק חמור שנגרם למבקש (רע"פ 5757/22 כמיסה נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (01.09.2022); רע"פ 5591/22 טאהא נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (23.08.2022)).

11. הבקשה שלפניי אינה מעלה כל שאלה משפטית עקרונית (השוו: רע"פ 8604/15 חנא נ' מדינת ישראל (16.12.2015); רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל (02.10.2003) (להלן: עניין איטליא)); או חשש לעיוות דין – בשים לב לכך שהמבקש אינו מספק טעם מבורר לרצונו להישפט, ואף מציין שאינו יכול להוכיח שלא ביצע את העבירה הראשונה. די באמור כדי לדחותה.

12. אף מעבר לצורך, דין הבקשה להידחות לגופה.

13. סעיף 229(ח2) לחסד"פ מורה, כי "לא שילם אדם את הקנס, חלפו המועדים להגשת בקשה לביטול הודעת תשלום קנס או להודעה על בקשה להישפט... יראו אותו, בתום המועדים הקבועים בסעיף קטן (א) להגשת בקשות אלה, כאילו הורשע בבית המשפט ונגזר עליו הקנס הנקוב בהודעת תשלום הקנס...". בסמכותו של בית המשפט להיעתר לבקשה להישפט שהוגשה באיחור ככל שקיימים "נימוקים מיוחדים" המצדיקים זאת (ראו: סעיף 230 לחסד"פ), אך כידוע:

"על-מנת לשכנע את בית-המשפט כי יש עילה טובה לביטול פסק-הדין ולהניע את גלגלי המערכת השיפוטית מחדש, האפשרות האחת היא שהמבקש יראה כי יש נימוק של ממש לאי-התייצבותו לדיון. שכחה של מועד הדיון לבדה, אפילו אם אירעה בתום-לב, אינה יכולה להצדיק אי-הופעה לדיון [...] דין דומה יחול לגבי טעות משרדית של עורך-הדין המייצג נאשם או לגבי טעות הנובעת מחוסר תשומת-לב של הנאשם עצמו. עם זאת, כאמור, גם בנסיבות אלה, אם מוכיח המבקש – וזו האפשרות השנייה – שאי-היעתרות לבקשתו עלולה לגרום עיוות דין, דין בקשתו להתקבל, לדוגמה אם לא התייצב נאשם למשפטו עקב שכחה גרידא, אולם מבקשתו עולה באופן חד-משמעי כי בתאריך שבו מיוחסת לו עבירת תנועה הוא לא שהה בתוך גבולות המדינה כלל. בנסיבות אלה החלטה שלא לבטל את פסק-הדין תגרום למבקש עיוות דין, שכן אין כל ספק כי דיון ענייני באישום היה מוביל למסקנה שיש לזכותו" (עניין איטליא, בפסקה 8).

14. שתי ערכאות נתנו דעתן לעניינו של המבקש ושתי ערכאות קבעו, כי אין חשש שיגרם לו עיוות דין, וכי הטעות של בא-כוחו דאז אינה מצדיקה להיעתר לבקשתו להארכת מועד להגשת בקשה להישפט. איני מוצא מקום להתערב בקביעתן. כמו כן, אין לקבל את יתר השגות המבקש נגד התנהלותו של בא-כוחו דאז. שכן, ביחס לכך נאמר:

"לא ניתן להשלים עם התופעה, כי לאחר סיומו של הליך משפטי, יקום אחד הצדדים ויטען בעלמא, כי בא-כוחו פעל ללא ידיעתו וללא הסכמתו. ככל שמדובר בטענה כזו, הדברים חמורים ביותר, וראוי למצות את הדין עם עורך הדין שסרח, כביכול. לעומת זאת, אין מקום לכך שטענה מעין זו תיטען כלאחר יד, מבלי לנקוט צעדים נגד עורך הדין שנגדו מופנות הטענות, או לכל הפחות לצרף את תגובתו של עורך הדין לטענות נגדו" (רע"פ 7789/14 זחאיכה נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (01.12.2014)).

15. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ט' באלול התשפ"ב (5.9.2022).

ש ו פ ט